

Arrest

**nr. 194 305 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 februari 2017 een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Diezelfde dag diende verzoeker ook een aanvraag in tot het verkrijgen van een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. De verwerende partij treft op 12 juni 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag (bijlage 15quater). Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 194 306 van 26 oktober 2017.

1.4. De verwerende partij neemt op 15 juni 2017 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 194 304 van 26 oktober 2017.

1.5. Op 15 juni 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker

Dit vormt thans de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 1, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de ontvankelijkheid

Zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen aan de verwerende partij kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die naar het oordeel van de verwerende partij voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op,

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht”.

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en enkele beginselen van behoorlijk bestuur :

“(…) Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum;

Verzoeker heeft een duurzame en vaste relatie met een zijn verblijfsgerechtigde Marokkaanse vrouw met wie hij gehuwd is.

Verzoeker heeft met zijn partner een duurzame relatie en leeft als man en vrouw onder één en hetzelfde dak in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag artikel 12bis juncto artikel 10 en artikel 9bis Vreemdelingenwet kenbaar gemaakt dat hij een vrouw heeft in België die verblijfsgerechtigd is.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een bevel te nemen ten aanzien van verzoeker. Immers, verzoeker vormt een gezinscel met zijn partner en daar is verwerende partij duidelijk van op de hoogte (of minstens behoorde daarvan op de hoogte van te zijn). Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte is (of behoorde te zijn), werd in de bestreden beslissing met geen woord gerept over deze toch essentiële elementen, met name dat partners een langdurige relatie hebben en de partner verblijfsgerechtigd is en een gezinscel vormt met verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij niet afdoende gemotiveerd, daar met geen woord gerept werd over zijn bestaand huwelijk en relatie met een in België verblijfsgerechtigde Marokkaanse vrouw.

Het loutere feit dat verzoeker “geen geldig visum” zou hebben, is op zich niet afdoende als motivering, daar artikel 8 EVRM een hogere rang is in de normenhiërarchie.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke motieven aan waarop ze steunt. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker maakt niet in concreto duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. Voor zover hij erover valt dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de gezinscel die hij vormt met zijn echtgenote, dient de Raad op te werpen dat verzoeker niet onwetend kan zijn van de in de punten 1.3. en 1.4. bedoelde beslissingen waarin zijn gezinsleven aan bod kwam. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij daaromtrent nogmaals diende te motiveren in de bestreden beslissing die samen met de in punt 1.4. bedoelde beslissing en drie dagen na de in punt 1.3. bedoelde beslissing werd getroffen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.5. Waar verzoeker voorts inhoudelijke kritiek ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoekers betoog wijst op onbegrip voor de bestreden beslissing en op zijn overtuiging dat ze niet deugt en een onzorgvuldig en disproportioneel karakter heeft, en dat de verwerende partij met de *“grove borstel over zijn dossier heengestapt is”* maar met dergelijk betoog toont verzoeker geenszins op concrete wijze aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijk wijze tot haar besluit is gekomen of dat zij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsgerrechtigde partner.

Dat verzoeker duurzame en hechte relatie heeft met zijn partner en dat deze relatie nog steeds verder duurt. Dat het gezin samenwoont om het hetzelfde dak.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan hij samenwoont met zijn partner, ermee gehuwd is en hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.8. Er kan in casu worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating aangezien verzoeker door de bestreden beslissing geen bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift.

3.9. In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval.

3.10. De Raad wijst erop dat de in de punten 1.3. en 1.4. bedoelde beslissingen een afweging inhouden in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de in de punten 1.3. en 1.4. bedoelde arresten werd gesteld dat de betrokken afweging niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM en de Raad verwijst ernaar.

3.11. Verzoeker blijft in gebreke hinderpalen aan te tonen die hem verhinderen zijn gezinsleven in zijn herkomstland dat ook dat van zijn echtgenote is, verder te zetten, dan wel aan te tonen waarom zijn private belangen – die er in se in bestaan om verder op het grondgebied te verblijven teneinde zijn relatie met zijn echtgenote verder te zetten, dit in afwachting van een machtiging tot verblijf of een visum gezinshereniging – in casu zwaarder zouden dienen door te wegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, met name de handhaving van de verblijfsreglementering. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid om terug te keren als hij een machtiging tot verblijf of een visum gezinshereniging verkrijgt. Verzoeker toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zijn gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december

2005, nr. 152.639). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in deze aangegeven dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn situatie anders over zou moeten worden geoordeeld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA